

Arrest

nr. 70 028 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 14 mei 2005 België binnen en dient op 17 mei 2005 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 15 augustus 2003 werd geregistreerd te Duitsland.

Op 30 mei 2005 vragen de Belgische autoriteiten aan de bevoegde Duitse autoriteiten de terugname van verzoeker op basis van artikel 16. 1. e) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad

van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 8 juni 2005 weigert Duitsland de terugname van verzoeker.

Op 10 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 november 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 28 december 2005 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 16 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 10 juli 2007 vragen de Zweedse autoriteiten aan België de terugname van verzoeker op basis van artikel 16.1. e) van de Dublin-II-Verordening.

Op 17 juli 2007 stemt België in met de terugname van verzoeker. Op 20 augustus 2007 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 24 augustus 2007 vragen de Duitse autoriteiten aan België de terugname van verzoeker op basis van artikel 16.1. e) van de Dublin-II-Verordening.

Op 10 maart 2008 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 11 maart 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 10 juni 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2008 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 november 2008 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 10 november 2010 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar waarvan één jaar met uitstel gedurende vijf jaar wegens verkrachting op meerderjarige en op minderjarige en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op minderjarige. Er wordt beroep ingesteld tegen dit vonnis.

Bij arrest van het hof van beroep te Gent van 16 april 2011 wordt dit vonnis bevestigd.

Op 24 mei 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 26 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2000 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door

onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.10.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-attaché dd 24.05.2011 (waarvan kopie in envelope in bijlage) blijkt het volgende:

"Samenvattend blijkt dat er in dit dossier geen ernstige pathologie te weerhouden is waarvoor behandeling essentieel is. Derhalve is er m.i. dan ook geen medisch bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)."

Verzoeker wordt vrijgelaten uit de gevangenis en op 6 juni 2011 wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 juni 2011 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 30 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 30 juni 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de substantiële vormvereisten;

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer;

Machtsoverschrijding.

4.1.1.

De bestreden beslissing van ontvankelijkheid, doch ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet, dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché J. S. maar draagt geen originele handtekening

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

Als contactpersoon wordt mevrouw N.D. vermeld.

4.1.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissingen moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

“...Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1. “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.
2. “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

- a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden
- b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren
- c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;
- d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

De verzoekende partij was evenwel geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

De beslissing werd persoonlijk aan de verzoekende partij betekend zodat er geen enkele reden is om de kwestieuze handtekening te beschouwen als een digitale handtekening via elektronische weg.

4.1.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

“La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie.” (P. Lecocq — B. Vanbrabant, *La preuve du contrat conclu par voie électronique*, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

De ingescande handtekening is bijgevolg niet meer dan een loutere fotokopie.

4.1.5.

a) De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b) Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

Het is in dat opzicht merkwaardig dat de zogenaamde beslisser niet de contactpersoon is.

Inderdaad, daar waar de contactpersoon mevrouw N. D. is volgens de beslissing, is de beslissing zelf dan weer beweerdelijk genomen door de attaché J. S..

Dit roept toch vragen op omdat ook het medisch verslag van de adviserende geneesheer gericht is aan mevrouw N. D., terwijl de contactpersoon hier dan weer mevrouw K. D. is.

De verzoeker heeft dan ook ernstige vermoedens dat de beslissing niet daadwerkelijk genomen is door dhr. S.

Door de gevolgde handeling kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen.

Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening ton worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

c) De verzoekende partij was bovendien geen bestemming in enig elektronisch verkeer zodat er geen sprake kan zijn van een elektronische handtekening.

d) De verzoekende partij was persoonlijk aanwezig bij de gemeente.

4.1.6.

De administratieve beslissing dd. 16/05/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

“Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het eerste middel niet ontvankelijk is wegens manifeste ongegrondheid. Zowel de Raad van State (RvS 24 september 2010, nr. 207.655) als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben in het verleden de wettigheid van de elektronische handtekening bevestigd. Verzoeker toont het rechtens vereiste belang niet aan bij het middel omdat het onmogelijk tot de nietigverklaring kan leiden.

2.1.3.1. Ter zitting van 8 november 2011 wordt, in aanwezigheid van de advocaat van verzoeker, door de verwerende partij bijkomende uitleg gegeven over de wijze waarop deze gescande handtekeningen bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden geplaatst. De advocaat van de verwerende partij verwijst naar een nota opgesteld door de dienst ICT van de FOD Binnenlandse Zaken over de toepassing Evibel. Zij legt deze nota niet voor, maar verduidelijkt het volgende: er wordt gebruik gemaakt van een systeem van codes. Elke ambtenaar die een beslissing neemt en deze middels een gescande handtekening ondertekent, kan dit slechts doen na het inbrengen van een code. Enkel de ambtenaar zelf heeft kennis van deze code zodat alleen hij deze code kan gebruiken. Iemand anders kan slechts gebruik maken van de gescande handtekening van een bepaalde ambtenaar na diefstal van deze code. De advocaat van verzoekster verwijst in dit verband naar de uiteenzetting in het verzoekschrift en uit geen kritiek op de uiteenzetting van de advocaat van de verwerende partij.

2.1.3.2. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening draagt en niet manueel ondertekend werd, zodat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding. De ingescande handtekening beantwoordt niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening. De ingescande handtekening kan door om het even wie geplaatst zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, maar enkel het niet manueel karakter van de handtekening betwist. Waar verzoeker kritiek uit op het feit of de beslissing wel werd genomen door de ambtenaar die zich ontfemde over het dossier, wordt verwezen naar punt 2.1.3.7. van dit arrest

2.1.3.3. De bestreden beslissing vermeldt: *“Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, J.S. Attaché”*.

Het wordt niet betwist dat de handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

2.1.3.4. De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt *“de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de

wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cf. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., "The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries", waarin in de rubriek "Recommendations" (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: *"Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector."* (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf))

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaan met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

2.1.3.5. Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *"gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie."*

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *"De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen."* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- *"Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...)." (G. Somers en J. Dumortier, Elektronische post juridisch bekeken, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);*
- *"Ieder elektronisch substitueert voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip "elektronische handtekening is technologie-neutraal. Elke techniek die een substitueert voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de "gedigitaliseerde handgeschreven handtekening". De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat*

hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening." (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);

- *"Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd."* (P. Van Eecke, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: *"Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document."*

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (*De juristenkrant*, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- *"Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening."* (P. Van Eecke, "Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven", in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- *"Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken."* (R. De Corte, "Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld", in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: *"de gewone 'elektronische handtekening' toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening."* (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Ter zitting van 8 november 2011 verduidelijkt de advocaat van de verwerende partij dat voor de totstandkoming van de gescande handtekening een code vereist is die enkel gekend is door de ondertekenaar. Iemand anders zou de handtekening van een bevoegde ambtenaar slechts kunnen plaatsen na diefstal van deze code.

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

2.1.3.6. Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

"Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- *de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- *niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- *niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat, of*
- *zij niet met een veilig middel is aangemaakt."*

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- *“Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*
- *“De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatieinstantie in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);*
- *“Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).*

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, *“De juridische erkenning van de elektronische handtekening”*, in Computerrecht 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché J.S., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché J.S. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Dat verzoeker geen deel uitmaakt van het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk.

2.1.3.7. Waar verzoeker aanvoert dat de ondertekenaar van de bestreden beslissing niet de contactpersoon is, en dat er in het dossier nog sprake is van een tweede contactpersoon, waardoor bij verzoeker het vermoeden rijst dat niet de ondertekenaar de beslissing heeft genomen, wijst de Raad erop dat het niet ongewoon of ongebruikelijk is dat de naam van een contactpersoon verschilt van de persoon die daadwerkelijk de beslissing neemt en ondertekent. Het verzamelen van gegevens en de voorbereiden van een dossier dienen niet te gebeuren door dezelfde persoon die de beslissing neemt. Dit betreft de interne werking van de diensten van de verwerende partij en verzoeker toont niet aan in welk opzicht dit zou meebrengen dat de beslissing niet is genomen door de persoon die ze ondertekend heeft.

Uit de uiteenzetting van de advocaat van de verwerende partij ter terechtzitting blijkt dat er bij het plaatsen van een gescande handtekening een beveiliging voorzien is in de vorm van een code, enkel gekend door de ondertekenaar. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het art. 3 EVRM;

Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zoals de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;

Manifeste beoordelingsfout.

4.2.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

4.2.2.

Vreemdelingen die lijden aan een ziekte die een "reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling 'wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft' kunnen een verblijfsmachtiging aanvragen op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet.

De wetsbepaling waarop dit verzoek gebaseerd is, is als volgt:

(...)

4.2.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekers aanvraag conform art. 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk zodat aanvaard werd dat de verzoeker effectief lijdt aan een ziekte.

4.2.4.

De adviserende geneesheer stelt in het advies evenwel dat:

de verzoeker een volledig functieverlies heeft ter hoogte van de linker voorarm en deze situatie onherstelbaar is;

er geen behandeling meer noodzakelijk voor oesophagitis en gastritis.

Besluit

Met andere woorden, de zenuwuitval brengt een blijvende, levenslang functieverlies met zich mee.

4.2.5.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan weer in de bestreden beslissing dd. 26/05/2011 louter en alleen dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een "reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

4.2.6.

De verzoeker kan het hiermee niet eens zijn met deze motivering omdat er helemaal niet nagegaan wordt of de verzoeker met zijn aandoening wel kan voorzien in zijn levensonderhoud in zijn land van nationaliteit / herkomst (= Irak).

Inderdaad, het is niet omdat de verzoeker lijdt aan een onherstelbaar functieverlies ter hoogte van zijn arm dat hij in Irak geen reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoeker is arbeidsongeschikt en kan dus geen eigen inkomen verwerven.

4.2.7.

De verzoeker meent dan ook terecht dat er niet louter in medisch technische zin mag geoordeeld worden.

De adequate behandeling slaaf volgens de verzoeker immers ook op de mantelzorg en alle sociale voorzieningen die er zouden bestaan in het land van nationaliteit / herkomst.

Evenwel heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dit nooit in de bestreden beslissing betrokken en / of onderzocht.

4.2.8.

De verzoeker is blijvend invalide en kan niet genieten van een sociale voorziening. Hij kan ook niet in zijn eigen levensonderhoud voorzien.

Het is dan ook niet redelijk om te besluiten dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verwerende partij is dus niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is. Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M, 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat niet bewezen arbeidsgeschiktheid een ander begrip is dan ziekte of een aandoening die een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit inhoudt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand zou zijn gekomen.

Het advies van de arts-attaché van 24 mei 2011 werd hem ter kennis gebracht en werd gegeven aan de hand van de door verzoeker zelf verstrekte inlichtingen omtrent de medische problematiek die hij inroept. De persoonlijke gedraging van verzoeker getuigt bovendien niet van enige fysieke handicap die iedere economische activiteit zou uitsluiten. Er kan niet redelijkerwijze worden gesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op een correcte basis. Verzoeker toont door zijn losse beweringen niet aan of en in welke mate de bestreden beslissing zou zijn behept met een manifeste beoordelingsfout.

Het zonder meer verwijzen naar een artikel van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) doet geen afbreuk aan dit verdrag.

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen: verzoeker lijdt niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of lijdt niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Verzoeker voert aan dat door het ontvankelijk verklaren van zijn aanvraag werd aanvaard dat hij effectief aan een ziekte lijdt, dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer en in de bestreden beslissing wordt aanvaard dat verzoeker aan een aandoening lijdt, dat hij het niet eens kan zijn met de motivering van de beslissing omdat niet is nagegaan of verzoeker met zijn aandoening kan voorzien in zijn levensonderhoud in zijn land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat hij door zijn aandoening arbeidsongeschikt is, geen eigen inkomen kan verwerven en dat hij dus wel een risico loopt op een

onmenselijke en vernederende behandeling in Irak. Verzoeker meent dat er niet louter in medisch-technische zin mag geoordeeld worden. In de bestreden beslissing werd geen onderzoek gevoerd naar mantelzorg en de sociale voorzieningen die zouden bestaan in het land van herkomst. Verzoeker is blijvend invalide en het kan niet worden uitgesloten dat hij geen reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorschrijft dat, nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, een ambtenaar-geneesheer een beoordeling maakt van het risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het gegeven dat de verwerende partij de aanvraag ontvankelijk verklaart, brengt niet mee dat automatisch ten gronde wordt aanvaard dat verzoeker effectief lijdt aan een aandoening. Het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, laat niet toe te besluiten dat verzoeker erop mochten vertrouwen dat deze aanvraag niet ten gronde zou worden afgewezen.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij aanvoert *“De Dienst vreemdelingenzaken verklaarde verzoekers aanvraag (...) ontvankelijk zodat aanvaard werd dat de verzoeker effectief lijdt aan een ziekte”*.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij aanvoert dat *“De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan weer in de bestreden beslissing dd. 26/05/2011 louter en alleen dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een “reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: *“Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”*

Verzoekers uitgangspunt, namelijk dat werd aanvaard dat hij lijdt aan een aandoening zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is bijgevolg verkeerd. In de bestreden beslissing wordt eerst verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en vervolgens wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Waar verzoeker vervolgens in het middel aanvoert dat niet werd nagegaan of hij met zijn aandoening wel kan voorzien in zijn levensonderhoud en dat niet werd nagegaan of er mantelzorg of sociale voorzieningen zijn in zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat dit onderzoek niet diende te gebeuren, nu, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, in de beslissing werd geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Als er geen aandoening is, dient niet te worden onderzocht wat de behandelingsmogelijkheden zijn.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 24 mei 2011 inzake verzoekers arm stelde dat dit een onherstelbare situatie betreft waarvoor geen noodzakelijke behandeling kan weerhouden worden, en inzake verzoekers andere aandoeningen, dat deze drie jaar terug behandeld werden voor een periode van zes maanden, die inmiddels al lang achter de rug is zodat het geen actuele pathologie meer betreft.

Waar verzoeker aanvoert dat hij arbeidsongeschikt is en dat er niet louter in medisch technische zin mag worden geoordeeld, wijst de Raad op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet: *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient geen onderzoek gevoerd te worden naar de omstandigheid of de vreemdeling die niet aan een ziekte lijdt zoals vermeld in dit artikel, in zijn levensonderhoud kan voorzien in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In de bestreden beslissing en in het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat bij deze beslissing werd gevoegd, wordt rekening gehouden met alle door verzoeker ingediende stukken en met alle elementen van het dossier. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.2.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.2.3.5. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, zonder verdere verduidelijking. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET

